

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ה' - חֲלָק י"ז

קוֹנְטֵרְס 137

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

לאורם נלך

ספר התגלות הזוהר בהמשכים

שְׁתַּחֲוֹךְ הַדִּלְתָּ, רָאָה אִישׁ זָקֵן וְאִישׁ צְעִיר מְפֹלְקִים עִם חוֹתְנוּ הַעֲטָרָת צְבִי, וּבִשְׁבֹ"ק פְּסַעְדָּה ג' לְשִׁהַעֲטָרָת צְבִי פֶתַח בְּמֵאמְרוֹ מֵהַזֹּהַר הַקְדוּשׁ כְּדָרְכּוֹ, אָמַר: מִימָרָא זֶה פְּרִישׁוֹ רִבְיִנִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּעֶצְמוֹ קָה, וְאָמַר הַפְּשֵׁט שֶׁל רִשְׁבִ"י, וְאַחַר כֵּן אָמַר וְהָאֲרִי הַקְדוּשׁ פְּרָשָׁה קָה, וְאָמַר הַפְּשֵׁט שֶׁל הָאֲרִי הַקְדוּשׁ, וְאַחַר כֵּן אָמַר וְאֲנִי מְפָרֵשׁ כֵּן קָה, וְשִׁנְיָהֶם שְׁלִי, וְהָאֲרִי הַקְדוּשׁ מְסִיבִים לְפָשֵׁט שְׁלִי, וְסִימָן "אוֹן שְׁמַעוֹן גְּלִיבִיט שְׁטִיץ מִיר נִישֵׁט, פֻּרְעַנְט'ס דְּעַם שׁווארצען גַּב, עַר הָאֵט אֲרִיזוֹן גְּעַקוּקֵט דוֹרֵךְ דִּי קְלֵאקְעֶה", כִּי הִרְגִישׁ בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ שְׁחַתְּנוּ הַבֵּיט לְתוֹךְ הַחֲדָר.

ה. הוּא הַקְדוּשׁ הֵיחָה גָאוֹן בְּנִגְלָה וּבְסִמָּתָה, וְבַעַת אֲמִירַת הַתּוֹרָה בְּפַעְדָּה ג' שֶׁל שְׁבֵת קְדִישׁ, גְּלָה סוּדוֹת וְעִנְיָנִים רַמִּים וּגְבוּהִים.

ה. הֵרֵב הַקְדוּשׁ פְּעַל דְּבָרֵי יְחִזְקֵאל מוֹשִׁינְאָנוּא זי"ע הֵיחָה רְגִיל לְסַפֵּר, כִּי בַעַת שִׁהַעֲטָרָת צְבִי אָמַר תּוֹרָה בְּפַעְדָּה ג', וְהַמּוֹרָה שְׁעוֹת שְׁעַל הַקִּיר הַתְּחִיל לְהַקְדִישׁ, צֶעַק הַעֲטָרָת צְבִי "שֵׂא דְרַךְ אֲרִיז", וְתָמַךְ פְּסִקוֹ מִלְּהַשִּׁיב, לְבֵן בְּבַל פַּעַם, וְאַחַר אֲמִירַת הַתּוֹרָה הַשְּׁלִים כֹּל הַנְּחִילוֹת שֶׁחִסַּר בְּמִשְׁךְ שְׁעַת אֲמִירַת הַתּוֹרָה. וְסִימָן הֵרֵב הַקְדוּשׁ מוֹשִׁינְאָנוּא: תִּרְאוּ מוֹהַ שְׁאֲפִלוֹ דוֹמֵם כְּמוֹרָה שְׁעוֹת יֵשׁ לוֹ דְרַךְ אֲרִיז לְדַבּוּר שֶׁל צְדִיק, (שְׁבִיתָ עֲבִידָה דֵּחַ רַע"ט).

ו. לְכִבִּי יַחֲסֵךְ אֲזִיבִי (1) "יֹהֵר חַי", - "יֹהֵר חַי", בְּעַמּוּח'ס "יֹהֵר חַי", "הַיְכַל מִקְאֲמֵאֲרָא, בְּעַמּוּח'ס "יֹהֵר חַי", "הַיְכַל הַבְּרִכָּה", "נְתִיב מְצוּוֹתֵיךְ", עֲצֵי זָקֵן, "פְּנֵי זָקֵן", "שְׁלֶחֶן הַסְּחֹר", וְעוֹד

זי"ע עַל סִפְה"ק הַעֲטָרָת צְבִי חוֹתֵב בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: וְכַאֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְדוּשׁ שֶׁהוּא מִתְלַמֵּיד כִּי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְכוּתוֹ יַעֲמֵד לָנוּ. וּבִסְפָר עֲטָרָת יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל לְהִרְבֵּה הַקְדוּשׁ כִּי יַעֲקֹב הָאֲרִי זי"ע תְּלַמֵּידוֹ שֶׁל רִבְיִנִי מֵהַר"א מוֹדִיטְשׁוֹב, חוֹתֵב בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: וְנַעַם כִּי רִבְיִנִי זֶה [הַעֲטָרָת צְבִי] לְמַד תּוֹרָה, מִפִּי הַרִשְׁבִ"י וְהָאֲרִיז'ל מוֹשֵׁ, פְּאָרְשׁ הַעֵיד בְּעֶצְמוֹ, וְהַעֵיד לָנוּ מוֹרֵי (מֵהַר"א) זי"ל מוֹדִיטְשׁוֹב, ע"כ.

פַּעַם אַחַת שֶׁלַח הַעֲטָרָת צְבִי מִקְתָּב לְקַבְּרוֹ שֶׁל רִשְׁבִ"י וְהָאֲרִי, וְחֵתֵם "אֲנִי תְּלַמֵּידְךָ צְבִי בֵּן הַיְנֵדָא".

ב. פַּעַם אִיקְלַעוּ לְזוֹדִיטְשׁוֹב אֲנָשֵׁי צוֹנֵה, שֶׁכָּפְאוּ מֵאֲרִיז הַקְדִישׁ לְכַבֵּץ מַעוֹת לְטוֹבַת רַבֵּי מֵאִיד בַּעַל הַגֵּס, שֶׁלַח הַעֲטָרָת צְבִי עֲמִיקָם קִנְטֵרֵם שִׁנְיָחוּהוּ בְּמַעֲרַת צִיּוֹן רִשְׁבִ"י, וְתְלַמֵּידוֹ הֵרֵב הַקְדוּשׁ רִבְיִנִי מֵהַר"א מוֹדִיטְשׁוֹב זי"ע רָאָה אֵת הַקִּנְטֵרֵם בְּנֶדֶם, וְרָאָה בּוֹ פְּרוּשִׁים עַל מֵאֲמָרֵי הַזִּהָר הַקְדוּשׁ, וּבְחִתּוּמַת הַקִּנְטֵרֵם חוֹתֵם תְּלַמֵּידְךָ צְבִי בֵּן הַיְנֵדָא, וּמִבְּקֵשׁ הַעֲטָרָת צְבִי אֵת רִשְׁבִ"י, שִׁנְיָגְלָה לוֹ אִם כֵּן בְּפִרְוֹשׁוֹ לְאַמְתּוֹ. וְעַן לְהֵם רִבְיִנִי מֵהַר"א מַעוֹת שִׁיכְתּוּבוֹ אֵלָיו מַה שְׁאָרְעַם עִם הַקִּנְטֵרֵם בְּמִירוֹן. פְּאָרְשׁ הָרָו לְאֵרֵה"ק בְּתֵבוֹ אֵלָיו, כִּי אַחַר שִׁנְיָחוּ אֵת הַקִּנְטֵרֵם בְּפַעְדָּה יָצְאוּ חוּצָה, וְאַחַר כֵּן רָגְעִים לְשִׁנְקֵנְסוֹ שְׁנִית לֹא כְּצִוְאוֹהוּ עוֹה, וְשִׁימָם אָדָם לֹא וְגַם לְשִׁים בֵּין קָה.

ג. פַּעַם בְּלִיל שְׁבֵת קְדִישׁ, רָצָה חֲתֵנוּ הֵרֵב הַקְדוּשׁ כִּי יוֹדָא צְבִי מִקְאֲרָא זי"ע לְהִגִּישׁ לוֹ מִשְׁקָה לְשִׁתוֹת, וְשָׁמַע מִבְּעַד דַּלַּת חֲדָרוֹ כּוֹלֵם שֶׁל פְּמֹה אֲנָשִׁים, וְכַאֲשֶׁר הִסְתַּפַּל דְרַךְ חוֹר הַמִּפְתָּח

ו. אֲחִיו הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ מוֹרִינוּ הֵרֵב אֶלְכֶסְנֵדֶר סַעֲנֵדֶר מִקְאֲמֵרָנָא בְּסַפְרוֹ זְכָרוֹ דְּבָרִים (כַּד' כ"ח ע"א) קְתַב בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: וְאַחֵי מוֹרֵי הַקְדוּשׁ בְּעֶשְׂרֵי מֵינֵי קְדִישוֹת מוֹהַר"צ ז'לָה"ה בְּאֵר מֵאֲמָר הִלְזוּ קְפִי תִקַּף קְדִישוֹתוֹ וְעֵצִים בְּנִיתוֹ וְהַתְּפַשְׁטוֹת דְּבָרָיו עַד רוּם שְׁמֵי הַמַּעֲלוֹת, וְהַרְצִיחָה לְקַטֵּעַ נֶפֶת צוּף וְדָבַשׁ, וְעַזּוֹ דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְנִיאִיר עֵצִיו.

ז. אֲחִיו הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא מוֹרִינוּ הֵרֵב מוֹשֵׁה מִסַּמְאֵבּוֹר בְּסַפְרָה תְּפִלָּה לְמוֹשֵׁה, בְּהַקְדָּמָתוֹ קְתַב בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: מַה שְׁשִׁמְעֵתִי מֵאַחֵי אִמִ"ו אִישׁ אֶלְקִים קְדוּשׁ מוֹרִינוּ הֵרֵב צְבִי הִירַשׁ, וְאַצְדֵם בְּהַקְדָּמָתֵי אֲשֶׁר הַשְׁגִּיתִי בּוֹ מִחֲסִידוֹתוֹ וּפְרִישָׁתוֹ וְעִנְיָנוֹתָיו וּמַעֲשֵׂיוֹת הַכְּמָה אֲשֶׁר בּוֹ, לוֹ אֶסְפֵּר בְּשִׁבְחוֹ קֵל הַיְמִים לֹא אוֹכַל לְסַפֵּר אֶפְסֵם קְצָהוּ, וְזֹאת הַשְׁגִּיתִי אֲשֶׁר כֹּל הַשְׁגִּיתִי בּוֹ מֵאֲדָם וְתַחוֹ וְהִשְׁבּוֹ מִגְּדַל עֲמֻקּוֹת הַהַקְדָּמָה וְהַקְדָּשָׁה וְהַפְּרִישוֹת וְהַעֲנָה אֲשֶׁר בּוֹ וְכו'.

ח. הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ מוֹרִינוּ הֵרֵב יוֹדָא צְבִי מִקְאֲרָא: [תְּלַמֵּידוֹ וְחֵתְנוּ וְכוּ אֲחִיו הַרַמ"ם מִסַּמְאֵבּוֹר הַנֶּזֶר] אָמַר כִּי אֵין שׁוֹם פְּסוּק בְּכַל הַתַּנ"ךְ אֲשֶׁר מוֹרוֹ דוֹדוֹ רַצ"ה לֹא גְלָה לוֹ סוּדוֹ.

ט. מוֹרִינוּ ש"ב הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ מוֹהַר"א מוֹדִיטְשׁוֹב [תְּלַמֵּידוֹ וְכוּ אֲחִיו הַרַמ"ם בְּעִיר] בְּהַקְדָּמָתוֹ עַל עֲטָרָת צְבִי חוֹתֵב בְּזֶה הַלְּשׁוֹן: וְכַאֲשֶׁר שְׁמַעְתִּי מִפִּי הַקְדוּשׁ שֶׁהוּא מִתְלַמֵּיד רִשְׁבִ"י. (שְׁעִיר קְדִישוֹת מְפַקְתָּ בִּי מֵהַר"צ'ה מוֹדִיטְשׁוֹב).

הַעֲטָרָת צְבִי הַחִזִּיק עֲצָמוֹ לְתַלְמִיד שֶׁל הַתַּנָּה הָאֶלְקִי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְגַם שֶׁל הָאֲרִי הַקְדוּשׁ.

א. בְּהַסְקָמַת תְּלַמֵּידוֹ וְכוּ אֲחִיו הֵרֵב הַקְדוּשׁ רִבְיִנִי מֵהַר"א מוֹדִיטְשׁוֹב

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

א. הגאון הקדוש המקבל האלקי מארא דקוין, מורינו הרב יצחק יהודה יחיאל, המקנה כפי איזון מוקאמארא (תקס"ו - תרל"ד), בן הגאון הקדוש רבי אלקסנדר סגנה אחי הקדוש רבי צבי מו"דיטשוב.

ב. היה גאון מפקל קדוש ובעל מקבל נורא, שחבר ספרים הרבה ה"ה, ספר עשירית האיפה על התו"כ, אוצרות" על תרי"ג מצוות, והיכל הבקצה על המסכת, וזהר חי על זוהר הקדוש ה' כרכים, ונתיב מצוותיך, ומעשה אורג, ופני הנקו, ונצי עדן על המשניות, ופני זקן על ירושלמי שקלים, וספר נוצר קסד על אבות, ואלו נדפסו.

שורות אחרונות אלה נפטרה ספרו - "זהר חי" - הדפס לאחר פטירתו על ידי בנו הצדיק המקבל רבי אליעזר צבי סאפרין, בצנצנת אביו המובהר.

ה. פעם אחת אמר שיש בחלק נשמתו הסוהרה חלק אחד מנשמת האר"י, ולאפלו הצורה של האר"י"ל יש לי שונה בשונה. וגם חלק אחד מנשמת הבעל שם טוב ז"ל, לבן של לא היה יום אחד שלא היה קדבר מן הבעל שם טוב ז"ל ומהאר"י ז"ל. וגם היה לו חלק אחד מהניקא הנזכר בזהר וכו'. ואמר שיש לו עוד כמה חלקי נשמות מנשמת תנאים ואמוראים, אבל לא רצה לגלות.

(עשר קדושת משרכת ט' עמוד מ"ו)

עוד נשארו מומנו בפתובים ספר שלחן השהור על שו"ע אור"ח, והגהות על ש"ס בבלי וירושלמי, ופרוש על פמה מספרות מירושלמי זרעים, והגהות על תפני הוצהה (מגילת יוחסין שפסקו בן בימי התלים).

ו. מורי דודי הקדוש (כביני צבי) נשמתו היה נרש הרחם ושלום משרש שקרוב אל נשמת רבי עקיבא, שנתבאר זה בספר חינונות ענין המתחיל בענין אשתי אמר לי מורי, מלבד שאחר כך

ח. העיד על עצמו, שהכניע את השור של אוגאנכו, ועשה לו חריץ במצחו.

ט. ארבע שפאזו אליו מאות משפחות בבקיה גדולה, שהישו גור עליהם גזרה שאסור להם לדור בפפרים, אלא מוכרים לגור בתוך העיה וכל פרנסתם הוא מהפפרים. המה ככו לפניו שיהיה עליהם לבטל הגזרה הרעה. אמר להם העשרת צבי, לינו פה הלילה ובואו לפני בבקיה וכו' עשו.

בבקר שפאזו אליו, אמר להם: בלילה זו היתה לי עלית נשמה, והלקתי לתנאים, אמוראים, רבנו סבוראי, וכלם אמרו שמו צריך להיות שמתדור בתוך העיה לפי שבפפרים אין מנגנים, ואין שומעים קדשה וקרינו, ואין שם מקנה. כה הפנא האלקי ככו שמעון בן יוחאי אמר שאי אפשר לגור זאת: שאם ישע יהודי דרך פשר ולא יהיה עמו טלית ותפלין, או פת להם לקעד בתרע"ט עלה לארץ ישראל, והתנשב בירושלים.

ז. תפלתו היתה בדבקות נפלאה, ופעל הרבה בתפלתו לטובת ישראל. הוא כותב בספרו הקדוש זהר חי (בכאשית דף רט"ו ע"ב): פעם אחת פתג השבועות בשנת תקע"א לפרט, התחיל מורי דודי רבינו הקדוש והעשרת צבי להתפלל קדם הנוץ החספה, ועמד בתפלת לחש של שחרית ששה שעות, והנה שם בעל הבית אחד שהיה שמו יוסף, ואמר תהלים עד ששנים כל התהלים, ואחר כך הלך לישן וכל הבית המדרש נעדין לא סגים הצדיק תפלת הלחש, ובעת התעודה לא נתן לו המשנת לאכל פראו, והנה יושב

התכסו ממנו, משום שהיובל הוא נסתר. ואחר שעברו שני היובל המכסים, עשה שני שמטה הנגלים, והתעטר בשני עולמות ואחו אותם.

בא ראה, לאה הולידה ששה בנים ובת אחת, וכך ראוי, שהרי ששה צדדים עומדים עליה, ואלו ששה ובת אחת בסוד עליון יצאה. רחל הולידה שני צדיקים, וכך ראוי, הנה שמטה, שבין שני צדיקים יושבת לעולמים, שכתוב צדיקים יירשו ארץ. צדיק למעלה וצדיק למטה. הצדיק למעלה, ממנו שופעים מים עליונים. הצדיק למטה, ממנו נובעת הנקבה מים לזכר בתשוקה שלמה. צדיק מצד זה, וצדיק מצד זה. כמו שהזכר למעלה יושב בין שתי נקבות, כך גם הנקבה למטה יושבת בין שני צדיקים.

ועל כן יוסף ובנימין הם שני צדיקים. יוסף זכה להיות צדיק למעלה, משום ששמר את הברית, ובנימין הוא צדיק למטה, לעטר את השמטה בין שני צדיקים - יוסף הצדיק ובנימין הצדיק.

ובנימין היה צדיק? כן, שכל ימיו לא חטא באות הברית הזו. ואף על גב שלא הודמן לו מעשה כמו יוסף, אם כן למה נקרא צדיק? אלא כל ימי יעקב, כשהיה באבל של יוסף, לא שמש משתו. ואם תאמר, שכשנטל יוסף מיעקב, עלם היה ולא נשוי, ואתה אומר שלא שמש משתו? אלא אף על גב שהתחתן לאחר מכן, לא רצה לשמש משתו.

ואנו כך שנינו, בשעה ששאל יוסף את בנימין, אמר לו: יש לך אשה? אמר לו: כן. אמר לו: יש

ובגין דיעביד שירותא מעולם דלעילא, אתפסיין מגיה, בגין דיובלא איהו סתים, ולבתר דעברו שני יובלא דאתכסייא, עבד שני שמטה דאתגליין, ואתעטר בתרין עלמין ואחיד לון.

הא חזי, לאה אולידת שית בנין וברתא חדא. והכי אתחזי, דהא שית סטרין קיימין עלה ואלין שית, וברתא חדא, ברוא עלאה נפקא. רחל אולידת תרין צדיקים. והכי אתחזי, הא שמטה, דבין תרי צדיקי יתבא לעלמין, דכתוב, (תהלים לו) צדיקים יירשו ארץ, צדיק לעילא וצדיק לתתא. צדיק לעילא, מגיה נגדן מיין עלאין. צדיק לתתא, מגיה נבעא נוקבא מוא לגבי דכורא, בתיאובתא שלים. צדיק מסטרוא דא, וצדיק מסטרוא דא, כמא דדכורא לעילא יתיב בין תרי נוקבי, הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין תרי צדיקי.

ועל דא, יוסף ובנימין תרין צדיקין נינהו. יוסף זכה למהוי צדיק לעילא, בגין דנטר את קיימא. ובנימין איהו צדיק לתתא, לאתעטרא שמטה בין תרי צדיקי, יוסף הצדיק, ובנימין הצדיק.

ובנימין צדיק הוה, אין. דכל יומי לא חטא בהאי את קיימא, ואף על גב דלא אודמן ליה עובדא פיוסף. אי הכי, אמאי אקרי צדיק. אלא כל יומי דיעקב הוה באבלא דיוסף, לא שמש ערסיה. ואי תימא דכד אתנטיל יוסף מיעקב, רביא הוה ולא נסיב. ואת אמרת דלא שמש ערסיה, אלא אף על גב דאזדווג לבתר לא בעא לשמשא ערסיה.

ואנו הכי תנו, בשעה דשאל יוסף לבנימין,

לך בנים? אמר לו: כן. ואיך נקראים? אמר לו: על שם אחי וכו', [אמר לו, יש לך בנים? אמר לו, עתידים לי. ומיאה תקראם? אמר לו, על שם אחי וגו'] גרא ונעמן וגו', שכתוב ובני בנימין בלע ובכר וגו', ואתה אמרת שלא שמש? [אלא באותה שעה].

אמר לו, כן, שהרי באותה שעה לא היו לו. [לאחר שצא מכות האסורים היו לו] ואם תאמר, ובני בנימין בלע ובכר, כשנכנסו למצרים, כף זה ודאי. שכל זמן שהתאבל יעקב על יוסף, לא שמש מטתו והוליד בנים. ואמר בנימין: הנה יוסף אחי, אות הברית של אבא הנה, שהרי הברית היא סיום הגוף. כיון שהוא נאבד, אני אהיה שומר מקומו של אחי.

ואם תאמר, הרי באותו זמן שנאבד לא היה צדיק, שצדיק הוא לא היה עד שקרה המעשה הזה בו - אלא כלם היו יודעים מייעקב, שיעקב היה יודע שהמקום הזה ירש יוסף, ומשום כך האריך אצל לכן כל כך, עד שייספגים הגוף, ומי הוא סיום הגוף? הברית, ועל כן כתוב ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו'. שהרי ודאי פעת השתלם הגוף. כיון שהשתלם הגוף, אני רוצה ללכת. ומשום כך בנימין ידע ושמר את דרך אחיו.

כיון שבא ליוסף ונמצא, בנימין חזר לביתו ושמש מטתו [והלכו ונכנסו] והוליד בנים. ועל כן הקדוש ברוך הוא עשה אותו צדיק למטה, ויוסף צדיק למעלה, ומשום כך רחל הולידה שני בנים, ולאח ששה בנים וכת.

וער זה אותן שבע השנים הראשונות מכסות, שלא ידע בהן יעקב, משום שהיו של היובל.

אמר ליה אית לך אינתו. אמר ליה, אין. אמר ליה אית לך בנין, אמר ליה אין. והיה אקרוון, אמר ליה על שום אחי וכו' (נ"א אמר ליה אית לך בנין, אמר ליה זמנין לי. ואוד ותקרוון לך, אמר ליה על שום אחי וגו') גרא ונעמן וגו' דכתב (בראשית מו) ובני בנימין בלע ובכר וגו', ואתה אמרת דלא שמש. (ס"א אלא כהתיא שעתא).

אמר ליה אין, דהא בההיא שעתא לא הוה ליה. (ס"א לבתר דצא מכות האסורין הוה ליה) ואי תימא ובני בנימין בלע ובכר. פד עאלו למצרים, הכי הוא ודאי, דכל זמנא דאתאבל יעקב על יוסף לא שמש ערסיה ואוליד בנין. ואמר בנימין, הא יוסף אחי, את קנימא דאבא הוה. דהא ברית סיומא דגופא איהו, כיון דאיהו אתאבד, אנא אהא נטיר (דף קנד ע"א) אתריה דאחי.

וא' תימא, הא בההוא זמנא דאתאבד, לא הוה צדיק. דצדיק לא הוה עד דאערע עובדא ביה. אלא, כלהו הוה ידעי מייעקב. דיעקב הוה ידע דאתר דא ירית יוסף, ובגיני כך אוריף בלכן כל כך עד דיסתיים גופא, ומאן הוא סיומא דגופא, ברית. ועל דא כתיב, (בראשית ל) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', דהא ודאי השתא אשתלים גופא, כיון דגופא אשתלים, בעינא למיזל. ובגיני כך בנימין ידע ונטר אורחיה דאחוי.

כיון דאתא ליוסף, ואשתפח. בנימין הדר לביתיה, ושמש ערסיה (אולי ועאלו) ואוליד בנין. ועל דא קדשא בריך הוא עבד ליה צדיק לתתא, ויוסף צדיק לעילא. ובגיני כך, רחל תרין בנין אולידת, ולאח שית בנין וברתא.

וער דא, אינון שבע שנין קדמאי אתפסיין, דלא ידע בהו יעקב בגין

ואתן של שְׁמֵטָה התגלו, ובשְׁמֵטָה הגלויה עבד את היובל שהתכסה, שכתוב ויעבד יעקב ברחל שבע שנים. שבע שנים סתם. ברחל עבד שבע שנים עליונות, ונאחז בהן בשני עולמות. מכאן למדנו, מתוך הנגלה בא האדם לנסתר.

ואם תאמר, אם כך שהשנים הראשונות הן מהיובל, הרי ביובל כתוב שבע שנים שבע פעמים. שבע שנים מצויות, שבע פעמים [לא מצויות] איפה הן? אלא אותם שבעה ימים ששמר בכתבה של לאה השלימו את החשבון, שהרי כל יום [פעם אחת ושבע אחת] [שבע] נקרא פעם אחת, שכתוב (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך. וכל שבעה משתלם בשבעה ימים, ז' בכל יום, שנקרא פעם אחת.

וברחל לא היה כן, שלא שמר שבעה ימים, אלא שבע שנים שעבד אחר כך. ואם תאמר, אם כך, שנים של שְׁמֵטָה היה לו לעבד קדם ואחר כך להזדווג עם השמטה? אלא כיון שקבל עליו לעבד, כאלו עבד אותם. בא רבי אבא ונשקו. אמר, ברוך הרחמן שזכיתי לפסוק הזה, על אותו המקום כתוב (ישעיה מט) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.

עוד אמר רבי אלעזר, זה שנאמר לאה הולידה ששה בנים ובת אחת - כך זה ודאי. רחל שני בנים ודאי, בני השפחות ארבעה. תקונים איך עומדים? אלא אותם ארבעה קשרים שנקראים אחרים, שכתוב וכל אחריהם ביתה.

שהרי בזרוע ימין שלשה קשרים, אבל קשר אחד באמצע שהוא גדול והוא אחר, שנשאר בחוץ. וכן אחד בזרוע שמאל, וכן אחד

דהווי דיובלא, ואינון דשְׁמֵטָה אתגליין, ובשְׁמֵטָה דאתגליא פלח ליובלא דאתכסיא, דכתיב (בראשית כט) ויעבד יעקב ברחל שבע שנים. שבע שנים סתם. ברחל פלח שבע שנין עלאין, ואתאחיר בהו בתרי עלמין. מכאן אוליפנא, מגו דאתגליא, אתי בר נש לסתימאה.

ואי תימא, אי הכי דשנין קדמאי מיובלא אינון, הא ביובלא כתיב (ויקרא כה) שבע שנים, שבע פעמים. שבע שנים שכיחי, שבע פעמים (לא שכיחי) אן אינון. אלא, אינון שבעה יומין דנטר בהלולא דלאה אשלימו חושבנא, דהא כל יומא (ס"א פעם אחת ושבע אחת) [שבע] אחת אקרי, דכתיב, (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך. וכל שבעה אשתלים בשבעה יומין, ז' בכל יומא, דאקרי פעם אחת.

וברחל לא היה כן, דלא נטר ז' יומין, אלא שבע שנין דפלח לבתר. ואי תימא, אי הכי, שנין דשְׁמֵטָה הוה ליה למפלח קודם, ולבתר לאזדווגא בשמטה. אלא כיון דקביל עליה למפלח, כאלו פלח לון. אתא רבי אבא ונשקיה. אמר בריך רחמנא דזכינא להאי קרא, על ההוא אתר פתיב (ישעיה מב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר.

תו אמר רבי אלעזר, הא דאתמר לאה אולידת שית בנין וברתא חדא, הכי הוא ודאי, רחל תרי בנין ודאי, בני שפחות ארבעה, תקונא דלהון היו קיימי. אלא אינון ארבע קשרים דאקרון אחרים, דכתיב (מלכים א ז) וכל אחריהם ביתה.

דהא בדרועא ימינא תלת קשרין. אבל

קשרא חד באמצעיתא דאיהו רב ואיהו וכן דאשתאר לבר. וכן

בִּירְךָ יְמִין, וְכֵן אֶחָד בִּירְךָ
שְׂמאל. וְכַשֶּׁהכֵל נִתְקַן, נִמְצְאוּ
כָלֶם בֵּיתָה, לְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק
שֶׁכְּתוּב וְכָל אַחֲרֵיהֶם בֵּיתָה.

כִּי שְׁאֵר הַקְּשָׁרִים, כָּלֶם נִרְאִים
בְּיִשְׂרָאֵל, וְאֵלּוּ יוֹצְאִים מִחוּץ
לְדָרוֹעוֹת וּמִחוּץ לְיַרְכִים
לְהִרְאוֹת בְּפְנֵי הַשְּׂפָחוֹת. שְׂאֵף
עַל גַּב שְׂהֵם בְּמַנְיָן, אֵינִם
חֲשׁוּבִים כְּכַנִּי רַחֵל וְלֵאָה,
וּמִשׁוּם כִּף יֵצְאוּ בַּחוּץ.

דְּבַר אַחַר, אֵלּוּ הֵם הָאֲרָבֵעָה
שֶׁכָּל שְׁאֵר הַקְּשָׁרִים נוֹטְלִים
בְּשִׁבְלִים, וְאֵלּוּ נוֹטְלִים אוֹתָם.
אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, כִּף זֶה וְדָאִי,
[אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, זֶה לֹא נָה] וְעַל כֵּן הִכָּל
נִתְקַן יַחַד.

וַיֵּרָא ה' פִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר וְגו'.
רַבִּי אֱלֵעָזָר פִּתַּח, (תְּהִלִּים ק"ג)
מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת אִם הַבָּנִים
שֶׁמְחָה הַלְלוּיָהּ. מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת
הַבַּיִת - זֶה רַחֵל, שְׂהִיא עֲקֶר
הַבַּיִת. אִם הַבָּנִים שֶׁמְחָה - זֶה
לֵאָה.

דְּבַר אַחַר מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת
- זֶה שֶׁמְטָה, שְׂהִיא עֲקֶר הַעוֹלָם
הַזֶּה, עֲלִיו הוּא מְנַהֵג. אִם
הַבָּנִים שֶׁמְחָה - זֶה הַיּוֹבֵל,
שֶׁכָּל שֶׁמְחָה וְכָל חֲדוּהָ שֶׁל כָּל
הַעוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בּוֹ, וְהַפְּסוּק
הַזֶּה הוּא הַכֹּלֵל שֶׁל הַכֹּל,
מִשׁוּם שֶׁזֶה כּוֹלֵל הַכֹּל בְּסוּד
קְדוּשָׁה, וְעַל זֶה סִיּוּם הַפְּסוּק
הַלְלוּיָהּ.

וַיֵּרָא ה' פִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר. וְכִי
לְמָה הִיא שְׁנוּאָה, וְהָרִי בְּנֵי
הַשְּׁנוּאָה אֵינֶם בָּנִים מְעֻלִּים,
וְרֵאֵינוּ שֶׁכָּל אוֹתָם בָּנִים מְעֻלִּים
יֵצְאוּ מִלֵּאָה, וְאִתָּה אוֹמַר
שְׂלֵאָה שְׁנוּאָה? אֵלּא וְדָאִי
הַיּוֹבֵל הוּא תְּמִיד עוֹלָם הַנְּסֻתָר,
וְכָל דְּבָרָיו אֵינֶם [בְּנֵי] בְּנֵי לֵאָה,
וּמִשׁוּם כִּף נִסְתָּרוּ מִיַּעֲקֹב כָּל
מְעֻשָׂיו.

חַד בְּדָרוּעָא שְׂמָאֵלָא, וְכֵן חַד בְּיַרְכָא יְמִינָא,
וְכֵן חַד בְּיַרְכָא שְׂמָאֵלָא. וְכַד אֲתַתְקַן כְּלָא,
אֲשַׁתְּפַחוּ כְּלָהוּ בֵּיתָה, לְקַיֵּמָא קָרָא דְכְּתִיב
וְכָל אַחֲרֵיהֶם בֵּיתָה.

כִּי שְׁאֵר קְשׁוּרִין, כְּלָהוּ אֲתַחְזִיין בְּמִישַׁר
וְאֵלִין נְפִיקִין, לְבַר מְדָרוּעִין וְלְבַר מְיַרְכִין,
לְאֲתַחְזָאָה בְּכַנִּי הַשְּׂפָחוֹת, דְּאָף עַל גַּב דְּאֵינוּן
בְּמַנְיָנָא, לֹא חֲשִׁיבֵי כְּכַנִּי רַחֵל וְלֵאָה. וּבְגִינֵי
כִּף נְפִיקֵי לְבַר.

דְּבַר אַחַר אֵלִין אֵינוּן אֲרַבְעָה, דְּכָל שְׂאֵר
קְשָׁרִין נוֹטְלֵי בְּגִינֵייהוּ, וְאֵלִין נוֹטְלֵי לֹוּן.
אָמַר רַבִּי אַבְבָּא, הֵכִי הוּא וְדָאִי, (נ"א אָמַר רַבִּי אַבְבָּא דָא
לֹאֵו דָא) וְעַל דָּא כְּלָא מִתְתַּקַּן כְּחֻדָּא.

וַיֵּרָא ה' פִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר וְגו'. (בְּרַאשִׁית כ"ט) רַבִּי
אֱלֵעָזָר פִּתַּח, מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת (תְּהִלִּים
ק"ג) אִם הַבָּנִים שֶׁמְחָה הַלְלוּיָהּ. מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת
הַבַּיִת, דָּא רַחֵל דְּאֵיהִי עֲקָרָא דְּבֵיתָא. אִם
הַבָּנִים שֶׁמְחָה, דָּא לֵאָה.

דְּבַר אַחַר, מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבַּיִת דָּא שְׂמָטָה,
דְּאֵיהִי עֲקָרָא, דְּהִיא עֲלֵמָא, עֲלִיָּה
אֲתַדְבַּר. אִם הַבָּנִים שֶׁמְחָה, דָּא יוֹבֵלָא. דְּכָל
חֲדוּהוּ וְכָל חֲדוּהָ דְּכָלְהוּ עֲלֵמִין בֵּיהּ תְּלִיין.
וְהִיא קָרָא, כְּלָלָא דְּכָלָא הוּא. בְּגִין דְּהִיא
כְּלִיל כְּלָא, בְּרֻזָּא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא סִיּוּמָא
דְּקָרָא, הַלְלוּיָהּ.

וַיֵּרָא ה' פִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר, וְכִי אֲמַאי הִיא
שְׁנוּאָה, וְהָא בְּנֵי שְׁנוּאָה לֹאוּ בְּנֵי
מְעֻלָּא נִינְהוּ. וְחֲזִינוּן דְּכָל אֵינוּן בְּנֵי מְעֻלִּי
מִלֵּאָה נְפִיקוּ, וְאִתְּ אֲמַרְתָּ פִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר.
אֵלּא, וְדָאִי יוֹבֵלָא אֵיהוּ תְּדִיר עֲלֵמָא
דְּאֲתַפְסִינָא, וְכָל מִילּוּי לֹאוּ [בְּנֵי] (דף קנ"ד ע"ב)
בְּאֲתַגְלִינָא נִינְהוּ, וּבְגִין כִּף, יַעֲקֹב אֲתַפְסִיין
מִנְיָה כָּל עוֹבְדוּי.

בא ראה, העולם התחתון הוא בנגלה, והוא ראשית הכל לעלות בדרגותיו. כמו שהחכמה העליונה היא ראשית הכל, כך גם העולם התחתון הוא חכמה, והיא ראשית הכל, ומשום כך קוראים אתה, משום שהוא שמטה, ובגלוי.

והעולם העליון, שהוא היכול, קוראים הוא, שכל דבריו הם בנסתר, וסוד הדבר של לאה, שכתוב וישכב עמה בלילה הוא, ועל זה כתוב (במדבר יח) ועבד הלוי הוא, כדי למשוך ממנו ברכות לכל. הוא - העולם העליון שנסתר תמיד. ויעקב במה שנסתר לא נדבק ברצונו, אלא במה שנגלה, וזה סוד הכתוב ודבק באשתו.

וירא ה' פי שנואה לאה. מפאן ששונא אדם ערות אמו (ואחותו), ותיחד אדם עם אמו בכל מקום ולא יחשש, והרי העירו, בן מתיחד עם אמו. והכל התפסה מיעקב, שהעולם העליון לא התגלה כלל.

בא ראה, בשביל יעקב התקיים העולם. ואם תאמר, הנה בשבילו של אברהם, כמו שנאמר בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא באברהם - אלא משום יעקב התקיים אברהם, שכתוב (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם. ומקדם לכן היה הקדוש בריוף הוא בונה עולמות ומחריבם. פיון שפא יעקב, השתכללו ממנו העולמות ולא נחרבו כבראשונה. והו שכתוב פה אמר ה' בראף יעקב ויצרף ישראל וגו'.

בא ראה מה כתוב, (שמות ד) בני בכרי ישראל, וכתוב שלח את בני ויעבדני. ישראל נקרא בן

הא חזי, עלמא תתאה באתגליא איהו, והוא שירותא דכלא, לסלקא בדרגוי. פמה דחכמה עלאה הוא שירותא דכלא, הכי נמי עלמא תתאה, חכמה איהו, והיא שירותא דכלא. ובגין פן, קרינן אתה, בגין דאיהו שמטה, ואתגליא.

ועלמא עלאה דאיהו יובלא, קרינא הוא, דכל מלוי באתפסיא אינון. ורזא דמלה דלאה, דכתיב, (בראשית ל) וישכב עמה בלילה הוא. ועל דא כתיב, (במדבר יח) ועבד הלוי הוא. בגין לאמשכא מגיה ברכאן לכלא. הוא, עלמא עלאה דאתפסיא תדיר, ויעקב במה דאתפסיא לא אתדבק ברעותיה, אלא במה דאתגליא, ורזא דא דכתיב, (בראשית כ) ודבק באשתו.

וירא ה' פי שנואה לאה. (בראשית כט) מהכא, דסאני בר נש עריין דאמיה, (ואחותיה) ותיחד בר נש עם אמיה בכל אתר ולא יתחשש. והא אתערו, בן מתיחד עם אמו. וכלא אתפסי מיעקב, דעלמא עלאה לא אתגליא כלל.

הא חזי, בגיניה דיעקב אתקיים עלמא, ואי תימא הא בגיניה דאברהם, פמה דאת אמר, (בראשית ב) בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא באברהם. אלא בגיניה דיעקב אתקיים אברהם, דכתיב, (ישעיה כט) כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם. ומקדמת דנא הוה קדשא בריוף הוא בני עלמין וחרבי לון, פיון דאתא יעקב מגיה אשתכללו עלמין, ולא אתחרבו פקדמיתא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה מג) כה אמר ה' בראף יעקב ויצרף ישראל וגו'.

הא חזי מה כתיב, (שמות ד) בני בכורי ישראל, וכתוב שלח את בני ויעבדני, (שם) שלח את בני ויעבדני, ישראל

לְקַדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשּׁוּם שֶׁנִּדְבַק בוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מִה שְׁמוֹ וּמֵה שְׁם בְּנוֹ כִּי תִדַע.

כִּשְׁלֵשָׁה הוֹלִידָה אֶת רְאוּבֵן, מַה כְּתוּב? וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ רְאוּבֵן. רְאוּבֵן סֹתֵם, מִשּׁוּם שֶׁנִּכְלָל בְּשִׁלְשֵׁה צְדָדִים מִחֻבְרִים יָחַד - שְׁמֵעוֹן וְלוֹי. מַה הִטַּעַם לוֹי? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מַלְכִים-ז טו) לִיּוֹת, הַחֲבוּר שֶׁל כָּל הַצְּדָדִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאן שֶׁכְּתוּב יֵתֵר שְׁאֵת וְיֵתֵר עֵז, כְּתַרְגּוּמוֹ כְּכוּרָה, כְּהֵנָּה וּמְלָכוּת. וְהַמְּלָכוֹת הֵיא בְּצַד הַגְּבוּרָה, וְעַל כֵּן רְאוּבֵן סֹתֵם.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, רְאוּ בֵּן סֹתֵם, שֶׁנִּכְלָל בְּשְׁמֵעוֹן וְלוֹי. כִּף הֵיחָה דְעַתָּה (רֵצוּנָה) שֶׁל לֵאָה, שֶׁכְּתוּב הַפַּעַם יְלוּהָ אִישִׁי אֵלַי כִּי יִלְדָתִי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָנִים. מִשּׁוּם שֶׁהָיוּ שְׁלֹשָׁה שְׁמֵת חֻבְרִים יָחַד.

וְכַא וְרָאָה שֶׁכָּאן הוּא, שְׁהָרִי הַמְּרַכְבֵּה הָעֲלִינָה - הָאֲבוֹת, וְדוּד הַמְּלָךְ שֶׁהַחֲבֵר עִמָּם, וְכָל הָאַרְבַּע הֵם מְרַכְבוֹת עֲלִינוּת, הַסּוֹד שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ. וְעַל כֵּן רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן וְלוֹי, אֶחָד כִּף יְהוּדָה שִׁירֵשׁ מְלָכוֹת, וְעַל כֵּן כָּלֵם בְּמִקוֹם הַזֶּה.

וְכָתוּב (זֶה אֶחָד וְזֶה שְׁכָחוּב) (בְּרַאשִׁית כט) הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה' וְגו' וַתַּעֲמַד מִלְּדָת. מִשּׁוּם שֶׁכָּאן נִשְׁלְמוּ אַרְבָּעָה עֲמוּדִים. הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', מַה הִטַּעַם אָמְרָה בְּזֶה אוֹדָה אֶת ה', וְלֹא בְכֵלֶם? אֵלֹא מִכָּאן, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁנִּסְתַּי יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ אֵינּוּ שְׁלֵם. כַּא רְאָה, אָף עַל גַּב שְׁשִׁלְשָׁה בָנִים הָיוּ עַד שֶׁהוֹלִידָה אֶת יְהוּדָה, הַפְסָא לֹא הַשְּׁלֵם, וּמִשּׁוּם כִּף הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', וְלֹא בְכֵלֶם. וְעַל כֵּן וַתַּעֲמַד מִלְּדָת. מַה

אֶקְרִי בֶן לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּגִין דְאַתְדַּבַּק בִּיהַ, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (מְשִׁיל ל) מַה שְׁמוֹ וּמֵה שְׁם בְּנוֹ כִּי תִדַע.

לֵאָה, כִּד אוֹלִידַת לְרְאוּבֵן מַה כְּתוּב, (בְּרַאשִׁית כט) וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ רְאוּבֵן. רְאוּבֵן סֹתֵם, בְּגִין דְאַתְכְּלִיל בְּתַלַּת סְטָרִין מִתְחַבְּרִין כְּחָדָא, שְׁמֵעוֹן וְלוֹי. מְאִי טַעְמָא לוֹי, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (מַלְכִים א ז) לִיּוֹת, חֲבוּרָא דְכָל סְטָרִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְהֵכָא, דְכְּתוּב, (בְּרַאשִׁית מט) יֵתֵר שְׁאֵת וְיֵתֵר עֵז, כְּתַרְגּוּמוֹ בְּכִירוּתָא, כְּהוֹנָתָא, וּמְלָכוּתָא. וּמְלָכוֹ בְּסְטָרָא דְגְבוּרָה אִיהוּ, וְעַל דָּא רְאוּבֵן סֹתֵם.

אָמַר רַבִּי אַבָּא רְאוּ בֵּן סֹתֵם, דְאַתְכְּלִיל בְּשְׁמֵעוֹן וְלוֹי. לֵאָה הָכִי הוּא דְעַתָּה. (ס"א רְעוּתָא) דְכְּתוּב, (בְּרַאשִׁית כט) הַפַּעַם יְלוּהָ אִישִׁי אֵלַי כִּי יִלְדָתִי לוֹ שְׁלֹשָׁה בָנִים. בְּגִין דְהוּא תִלְתָּא דְמִתְחַבְּרִין כְּחָדָא.

וְהָא חֲזִי, דְהֵכָא הוּא. דְהָא רְתִיכָא עֲלָאָה, אֲבֵהֶן וְדוּד מְלָפָא דְאַתְחַבְּר בְּהוּ, וְכִלְהוּ אַרְבַּע אֵינוּן רְתִיכִין עֲלָאִין, רְזָא דְשְׁמָא קַדִּישָׁא. וְעַל דָּא, רְאוּבֵן שְׁמֵעוֹן לוֹי, לְבַתֵּר יְהוּדָה דְרִית מְלָכוֹ, וְעַל דָּא, כִּלְהוּ בְּאַתֵּר דָּא.

וְכָתוּב (ס"א דָּא כְּתַר דָּא דְכְּתוּב) (בְּרַאשִׁית כט) הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה' וְגו' (בְּרַאשִׁית כט) וַתַּעֲמַד מִלְּדָת, בְּגִין דְהֵכָא אֲשַׁתְּכְּלוּ אַרְבַּע סְמִכִין. הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', מְאִי טַעְמָא אָמְרָה אוֹדָה אֶת ה' בְּהָאִי, וְלֹא בְכֵלְהוּ. אֵלֹא מְהֵכָא, כָּל זְמַנָּא (קנ"ח ע"א) דְכָנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא, שְׁמָא קַדִּישָׁא לֹא שְׁלֵם הוּא.

הָא חֲזִי, אָף עַל גַּב דְתַלַּת בְּנִין הוּוּ עַד דְאוֹלִידַת לִיהוּדָה, לָא שְׁלֵם כְּרִסְיָא.

וּבְגִינֵי כִף הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה', וְלֹא בְכֵלְהוּ, וְעַל דָּא וַתַּעֲמַד מִלְּדָת. מְאִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאורם נלך

ג. פרושו לזהר "דמשק אליעזר" שנדפס בן כרכים (תרס"ב-תרפ"א), וכתב בבגנה להיות פרוש שייבן על ידי הלומדים הבאים להבין את המשפט דברי הזהר ועל פן השתדל לבאר ולפרש כל תבה ותבה בהרחבה. פרושו, כפרוש אביו, מבסס על קבלת האר"י ז"ל, וספרי גדולי החסידות.

ה. בהקדמתו הוא פותב "שמעתי מאמורי" וזהו ש'שמע מפה קדוש רבינו יעקב יצחק בן מאטיל מולוצ'ין, שרצונו הטוב היה שיהיה איש אחד בעולם שיפרש דברי הזהר הקדוש על פי פשט פשוט, בכל מקום שיכול לפרש על פי פשט, וכן אני בעצמי שמעתי גם פן מהרב הצדיק הגאון מורנו הרב צבי זכ"ל... שחשקה נפשו לראות בעיניו איזה פרוש על הזהר הקדוש שיהיה על פי פשט פשוט לזה.

בכח אלה הצדיקים הקדושים, בא לי עזר לי ב"ה וב"ש. קבלתי עלי בלי נדר לילך בדרך זה לפרש על פי פשט בכל מקום שיכול לסבל פשט פשוט, והוא נדי שיכול לדבק כל אחד מגני ישיראל הקדושים בדברי הזהר הקדוש הזה, כי ידוע הוא שעשר קנות דבקות הבורא ב"ה באין ממש וקבלתה, הוא בא מקלוד דברי הזהר."

ה. הספר - מקבת די - יצא לאור על ידי בנו וממלא מקומו - האדמו"ר רבי יעקב משה סאפרין מאמאראנא.

ח) "הפלים" לרבי יהודה אשלג,

פרוש על הזהר בן ט"ו כרכים

א. המקבל האלקי רבי יהודה אשלג, נולד גורושה בשנת תרמ"ו. בתרע"ט עלה לארץ ישראל והתישב בירושלים.

בעצמו מבטל העבודה זרה שלו מפל וכל, מתר לישיראל להנות מפנו. פה אמר העטרת צבי שם. על זה ענה הבית יוסף להעטרת צבי, "טוב דברתם וחדשתם בתורה".

יא. אחר כך אמר הבית יוסף בנה הלשון: אחינן רבי סענדר חי'ושב פאן בקש אותנו לומר לך שיש לו בן קטן בעולם העשירה, והיה נכב הקדוש רבינו מורי"א מאמאראנא ז"ע, ואין מי שישגיח עליו ללמדו תורה, ומבקש מונן שתשגיח עליו ללמד עמו תורה הקדושה. השיב העטרת צבי, הריני מקבל עלי ללמד עמו, עכ"ל."

יב. קדם שנסתלק לחיי העולם בכה ביאד, וכ'ששאלוהו למה הוא בוכה, אמר שהתבונן האם נמצא עוד צדיק שיוכל לתקן נשמות כמו שהיה קמתו, עד שמיצא מרגוע לנפשו, באמרו שרואה כי הרב הקדוש רבי יהודה צבי מסקרעטין ז"ע יוכל עוד לתקן נשמות כמותו. (עבודת עבודה)

ז) "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מאמאראנא - בעמח"ס "אור עינים", בן בית"ל ועוד

א. רבי אליעזר צבי (תק"ז - תרי"ח), היה בעל מקבל גדול ונורא, וחבר ספרים נוראים על פי סוד וקבלה, והם ספר בן ביתי עה"ת, על תהלים ועל המש מגולות, וכן ביתו על אבות, בן ביתי על סיימי הש"ס, דמשק אליעזר על הזהר הקדוש ו' חלקים, אור עינים סודות וקבלה ב"ה, וראש בית על תפוני הזהר, הוא היה שר בית הזהר גדורו.

ב. הוא בנו וממלא מקומו באדמורות של האדמו"ר הראשון אור עינים, ראש בית אב לבית מאמאראנא - רבי יצחק איזיק בעל "זהר חי".

לבו, מאין יסח? ואמרו בבית דין של מעלה, שישאלו פי צדיק אשר נמצא עבדו בעולם, ענה רשבי"ה הלא יש פאן רבי הערש'לע ז'דיטושבעה נשאל את פיו, ושאלו אותו, ואמרתי כרשבי"ה, ועתה עשו לביהקם לשלום, כי השר שגור גורה זאת מת פתאם וקבר בטלה הגורה, וכך הנה.

י. רבינו רבי אליעזר צבי מאמאראנא בהקדמתו לספח"ק זהר חי' (מאביו הקדוש רבינו מורי"א מאמאראנא ז"ע), מספר שפעם אחת ראה העטרת צבי בחלום הלילה, שנגנס להיכל של רבינו הבית יוסף, וראה הרבה תלמידי חכמים יושבים בקומבתא זו של רבינו הבית יוסף, ובתוכם היה יושב אחיו הרב הקדוש רבינו אלכסנדר סענדר מאמאראנא ז"ע, והלנגנס העטרת צבי עמד הבית יוסף מפסאן, ואמר "ברוך הבא רבי הערש'לע ז'דיטושבער", ובקש מהעטרת צבי שיאמר דבר תורה, השיב העטרת צבי, פאן יושבים תלמידי חכמים גדולים שעוסקים בגולות התורה, ואני כל עסקי בסודות התורה, אבל אף על פי בן אגיד לקם דבר חדש אחד על פשרתנו זו פשרת ויגשו, ואמר: קתיב (בראשית מ"ד) וילקט יוסף את כל הקסף הנמצא בארץ מצרים ויבארו צנען בישר אשר הם שברים, ואמרו חז"ל (פסחים מ"ט ע"א) שיוסף לקט כל קסף וקב שנמצא אז בכל העולם, וקשה הלא בין הקסף והקב היו גם חלקים ועבודה זרה, והאזן התר ליוסף לקח עבודה זרה שלקחם, הלא הילקתא היא (בבב"ב דעה ט"ז) שאסור להנות מעבודה זרה, לזה מיסים הפתוב בשבר אשר הם שברים, הינו לשון שבייה וקתייה, שהעכו"ם בעצמם שברו את החלקים קדם שנתנום ליוסף, וההלקה היא (שם ס"ט) שאם העכו"ם